

כיוון שחתא, המשיך עליו כמה מינים רעים וכמה בעלי דינם, ופחד מכם, ואז בכלו להרע לו. ומה שהיה בידו לקחו ממנה.

ועל זה, במה שהולך בן אדם ובאותה הדרך שנדרך בה, כה מושך עליו מה ממנה שהולך בגנו. כה אדם היה מושך עליו מה טמא אחר שטמא אותו ואת כל בני העולם.

בא ראה, בשחטא אדם, משך עליו מה טמא וטמא אותו ואת כל בני העולם, וזהו נחש הרע שהוא טמא ומטמא את העולם. שנינו, בשמוחיא נשות מבני האדם, נשאר מפניהם גוף טמא, ומטמא את הבית ומטמא את כל אלה שמתקרבים אליו. וזה שפתחות (במדבר יט) הונגע במת וגו'. ועל זה, כיוון שהוא נוטל נשמה ומטמא את הגוף, אז נתנה רשות לכל אותם צדדים טמאים לשירות עליו, שהרי אותו הגוף נטמא מן הצד של אותו הנחש הרע ששרה עליו. ועל זה, בכל מקום שהוא נחש הרע שרה, מטמא אותו ונטמא.

ובא ראה, כל בני העולם בשעה שישנים על מנוחתם בלילה, והלילה פורש כנפיו על כל בני העולם, טועמיםطعم המות. ומזה שטועמיםطعم המות, רום הטמאה הוז שטה על העולם ומטמאת (אה) העולים (ה"א בתקח האל שלו), ושורה על ידי האיש ונטמא. ובשמחה עזר ונסמותו חזרה אליו, בכל מה שיקרב בידו - הפל נטמא, כי שורה עליהם רום טמא. ועל זה לא יקח אדם בגיןו ללבש ממי שלא נטל ידיו, שהרי המשיך עליו אותו רום טמא ונטמא. ריש רשות לרום מנוי לאלבשא מפאן דלא נטיל ידו. דהא אמריך עליה ההוא רום מסאבא ואסתאב. ואית ליה רשו להאי רום

ובמה גרדיני נמושין ורחיל מבלחו וכדין יכilio לאבא שא ליה ומה דההה בידיה נטלו מגיה.

יעל דא במה דאליל בר נש ובההוא ארחה דאתדרך ביה, וכי ממש עלייה חילא מפנה דאוזיל לקלליה. כה אדם הזה ממש עלייה חילא אהרא מסאב. דסאייב ליה ולכל בני עולם.

חא חז, כד חב אדם ממש עלייה חילא מסאבא וסאייב ליה ולכל בני עולם. והאי הוא חוויא בישא דאיهو מסאב וסאייב עולם. דתגינן כד אפיק נשמתין מבני נשא, אשתחאר מניה גופא מסאב וסאייב ביתא. וסאייב לכל אונין דמקרbin ביה. דהא הוא דכתיב, (במדבר יט) הונגע במת וגו'. ועל דא כיוון דאיهو נטיל נשמתא וסאייב גופא כדין אתייהיב רשי לכל אונון סטרוי מסאבן לשရיא עליו. דהא ההוא גופא אסתאב מסטריא דההוּא חוויא בישא דשရיא עליו. ועל דא בכל אטר דההוּא חוויא בישא שארי מסאב ליה ואסתאב.

ויה חז, כל בני עולם בשעתה דניימי על ערסייהו בליליא, וליליא פריש גדרפהא על כל בני עולם טעמי טעם דמוות. ומגו דטעמי טעם דמוות הא רוחא מסאבא שטיא על עולם וסאייב (על) עולם (ה"א לע' בנו קפטרה דיליה) ושריא על ידו דבר נש ואסתאב.

יבד אתער ואתהדר ליה נשמתה, בכל מה דיקרב בידוי כליה מסאב, בגין דשရיא עליהו רוח מסאבא. ועל דא לא ישב בר נש מנוי לאלבשא מפאן דלא נטיל ידו. דהא אמריך עליה ההוא רום מסאבא ואסתאב. ואית ליה רשו להאי רום